

Братя Грим
Шестимата слуги

Живяла някога една царица. Тя била вещица, ала дъщеря ѝ била най-хубавата девойка на света. Много принцове, омаяни от хубостта ѝ, идвали, за да поискат ръката ѝ, но злата царица винаги поставяла някакво условие; който не успеел да го изпълни, заплащал с живота си. Веднъж един царски син чул за хубостта на девойката и казал на баща си:

– Пусни ме да отида да поискам ръката ѝ.

– Никога – отговорил царят. – Отидеш ли там, ще намериш смъртта си.

Но от мъка принцът се разболял тежко и седем години никой не можал да го излекува. Като видял, че няма никаква надежда, баща му, с изпълнено от скръб сърце, казал:

– Върви, сине, и опитай щастието си! Не зная как иначе мога да ти помогна.

Като чул това, принцът веднага оздравял и весело тръгнал на път. Вървял, вървял и стигнал до едно пусто поле. В далечината съзрял нещо, което приличало на голяма купа сено. Приближил се и видял, че това е коремът на човек, който лежи изтегнат на тревата. Като зърнал конника, дебелият човек станал и казал:

– Ако имаш нужда от слуга, вземи ме!

Царският син отговорил:

– Каква полза от такъв дебел човек?

– Охо – казал Дебелия, – това не е нищо. Ако се надуя, ще стана хиляда пъти по-дебел.

– Щом е така, може да ми потрябваш. Тръгвай с мен!

Тръгнали заедно и не след дълго видели човек, който лежал с ухо, долепено до земята.

– Какво правиш? – попитал царският син.

– Подслушвам – отговорил човекът.

– Какво подслушваш толкова внимателно?

– Подслушвам какво става в този миг по света. Нищо не убягва от слуха ми, чувам дори като расте тревата.

– Каж ми тогава какво чуваш в двореца на царицата с хубавата дъщеря? – попитал царският син.

– Чувам как свисти мечът, който отсича главата на един принц.

– Може да ми потрябваш – казал царският син. – Тръгвай с мен!

Тръгнали отново и след малко видели два крака, изпружени на земята, но не виждали края им. Като повървели още малко, стигнали до главата на някакъв човек.

– Брей, колко си дълъг!

– Охо – казал Дългия, – това не е нищо! Ако се протегна както трябва, ще стана хиляда пъти по-дълъг. Вземеш ли ме, ще ти служа вярно.

– Може да ми потрябваш – казал царският син. – Тръгвай с мен!

Тръгнали пак на път и след известно време видели човек със завързани очи.

– Защо са ти завързани очите? – попитал царският син. – Да не би да ти пречи светлината?

– Не – отговорил човекът, – но не бива да свалям превръзката, защото каквото погледна, то се пръсва на парчета, толкова е силен погледът ми. Ако с това мога да ти бъда полезен, ще ти служа на драго сърце.

– Може да ми потрябваш – казал царският син. – Тръгвай с мен!

Продължили да вървят и не след дълго срещнали човек, който лежал под ужасния слънчев зной, а цялото му тяло треперело от студ.

– Как може да ти е студено в този пек? – попитал царският син.

– Ох – отговорил човекът, – така съм създаден – колкото е по-горещо, толкова по-студено ми става. А колкото е по-студено, толкова ми е по-топло.

– Чуден човек си ти – казал царският син, – но ако искаш да ми служиш, тръгвай с мен!

Потеглили отново и скоро видели на пътя човек, който имал много дълга шия и можел да вижда чак отвъд планините.

– Защо ти е толкова дълга шията? – попитал царският син.

– Защото така мога да виждам чак до другия край на света – отговорил човекът.

– Точно такъв човек ми трябва – казал царският син. – Тръгвай с мен!

И отново всички заедно тръгнали на път. Накрая стигнали до двореца, в който живеела злата царица с хубавата дъщеря. Влезли вътре и царският син казал:

– Ако се съгласиш да ми дадеш дъщеря си за жена, ще изпълня всички твои условия.

Царицата се зарадвала, че още един красив принц ще попадне в клопката ѝ, и отговорила:

– Ще ти възложа три задачи; ако ги изпълниш, ще станеш господар и съпруг на дъщеря ми.

– Каква е първата? – попитал той.

– Да ми донесеш пръстена, който изпуснах в Червеното море.

Като излезли навън, принцът попитал своите слуги:

– Кажете, какво да правим?

Човекът с дългата шия казал:

– Ще погледна къде е паднал пръстенът.

Погледнал в морето и видял, че пръстенът се е закачил на един остър камък.

Тогава Дългия пренесъл всички до морето и казал:

– Бих го извадил, но не мога да го видя.

– Много е лесно – извикал Дебелия.

Легнал на земята и започнал да пие морската вода, докато изпил цялото море. След това Дългия се протегнал и взел пръстена. Царският син много се зарадвал и бързо занесъл пръстена на царицата. Тя много се учудила и казала:

– Да, пръстенът е същият. Ти изпълни благополучно първата задача, но сега идва ред на втората. Виждаш ли онази ливада пред двореца? На нея пасат три тлъсти вола, които трябва да изядеш заедно с кожата, костите и рогата. А в избата има три бъчви вино, които трябва да изпиеш. Ако не успееш, ще платиш с живота си.

Царският син попитал:

– Може ли да си поканя гости? Иначе няма да ми е сладко.

Царицата злобно се изсмяла и отговорила:

– Може да поканиш само един човек.

Върнал се царският син при своите слуги и казал на Дебелия:

– Ще ми бъдеш гост и ще се наядеш до насита.

Дебелия изял воловете и попитал дали няма още нещо след тази хубава закуска. После изпил виното от трите бъчви до последната капка.

Царският син отишъл при царицата и ѝ казал, че втората задача е изпълнена. Царицата много се учудила и си помислила: „Няма да ми се изплъзнеш, ще ти отсекаат главата“. После продължила на глас:

– Тази вечер ще доведе дъщеря си при теб и ти трябва да я вземеш в прегръдките си. Но докато сте заедно, внимавай да не заспиш. Аз ще дойда точно в полунощ и ако не я заваря в прегръдките ти, ще се просити с живота си.

Царският син си помислил: „Задачата е лека, няма да затворя очи“. Но все пак повикал слугите си и им казал:

– Кой знае каква хитрост се крие зад всичко това! Трябва да сме предпазливи, затова бъдете нащрек и се погрижете девойката да не излезе от стаята ми.

Щом се стъмнило, царицата довела дъщеря си в стаята на царския син. Дългия веднага се увил като обръч около тях, а Дебелия застанал

пред вратата. Докато седели заедно, девойката не проронила нито дума. А когато месечината изгряла и озарила лицето ѝ, царският син видял, че тя наистина е много красива. Сърцето му преливало от радост и любов и той останал буден. Ала малко преди дванадесет царицата омагьосала всички – те заспали и девойката изчезнала. Миг след това магията се развалила и царският син се събудил.

– О, каква беда! – извикал той. – Загубен съм!

Верните му слуги също се заваякали, но тогава този, който чувал всичко, казал:

– Млъкнете! Трябва да се послушам.

Ослушал се и после казал:

– Девойката е зазидана в една пещера на триста часа път отгук и оплаква участието си. Само Дългия може да помогне; ако се изпъне, с няколко крачки ще стигне до там.

– Добре – съгласил се Дългия, – но да дойде и този със силните очи, за да разбие входа на пещерата.

Само след миг двамата били пред омагьосаната пещера. Дългия свалил превръзката от очите си, погледнал към пещерата и тя се пръснала на хиляди отломки. Той взел девойката на ръце и я отнесъл при царския син. После бързо се върнал и прибрал другаря си. Преди да удари дванадесет, всички отново седели бодри по местата си.

В полунощ царицата тръгнала към стаята на царския син и с ехидна усмивка си помислила: „Сега принцът е в ръцете ми“. Тя била сигурна, че дъщеря ѝ е затворена в пещерата на триста часа път от двореца. Но като видяла принцесата в прегръдките на царския син, се изплашила и казала:

– Той е по-силен от мен!

И тъй като всички условия били изпълнени, тя се принудила да му обещае дъщеря си за жена. В същото време обаче прошепнала на ухото ѝ:

– Какъв позор! Как можеш да се покориш на такъв недодялан човек?

Девойката била горделива. Разгневил се и решила да си отмъсти. На другия ден заповядала да докарат триста коли с дърва и казала на царския син, че няма да се омъжи за него, докато някой не се осмели да седне върху разпалена клада. Мислела си, че никой от слугите му няма да се съгласи да изгори заради него и че от любов към нея той ще седне на кладата. Ала слугите казали:

– Всички направихме по нещо, само Зиморничавия стоя настрана.

Сега е негов ред.

Тогава го сложили върху кладата и запалили буен огън, който горял три дни, докато изгорели всичките дърва. Щом изгаснал, Зиморничавия се изправил сред пепелта и целият треперел от студ.

– Никога през живота си не съм издържал на такъв мраз. Още малко и щях да се превърна в буца лед.

Сега вече хубавата девойка нямало как да се изплъзне и трябвало да се омъжи за царския син. Но когато каляската тръгнала към църквата, царицата казала:

– Не мога да понеса този позор!

И веднага изпратила войници със заповед да избият всички и да върнат дъщеря ѝ в двореца. Ала слугата, който чувал всичко, доловил думите ѝ.

– Какво ще правим? – попитал Дебелия. Но бързо намерил изход: повърнал морската вода, която бил изпил и се образувало голямо езеро. Войниците потънали в него и се удавили. Като узнала това, царицата изпратила след каляската конници, облечени в железни ризници, но слугата, който чувал всичко, доловил дрънкането на оръжията и на доспехите и бързо свалил превръзката от очите на слугата със силния поглед. Той се взрял в конниците и те се пръснали на парчета. После спокойно продължили пътя си. Царският син и хубавата девойка се оженили, а верните слуги се сбогували със своя господар и му казали:

– Твоето желание се сбъдна и ние вече не сме ти нужни. Затова ще тръгнем по света да си търсим щастието.

По пътя към двореца имало село, край което един свинар пасял свине. Като минали край него, царският син казал на жена си:

– Знаеш ли всъщност кой съм аз? Не съм царски син, а свинар. Онзи човек със свинете е баща ми. Сега и ние трябва да се заловим за работа и да му помагаме.

Отишъл с нея в странноприемницата и тайно поръчал на съдържателя през нощта да скрие царската одежда на жена му. На сутринта, като се събудила, тя нямала какво да облече и жената на стопанина ѝ дала една стара рокля и чифт стари обувки.

– Ако не беше заради мъжа ти, нямаше да ти ги дам – казала тя на принцесата.

Тогава принцесата повярвала, че съпругът ѝ действително е свинар и си помислила: „Заслужено съм наказана за гордостта и високомерието си“. Пасла свинете цяла седмица, но не могла да издържи повече, защото краката ѝ се изранили. Ала ето че дошли някакви хора и я попитали

дали знае какъв е мъжът ѝ.

– Зная – отговорила тя, – той е свинар и току-що отиде на пазара да продава панделки и шнурчета.

Но те казали:

– Я ела с нас! Ще те заведем при него.

И я завели в двореца. Когато влязла, видяла един мъж с царски одежди. Това бил нейният съпруг, но тя не го познала, докато той не я прегърнал и целунал.

– Много изстрадах заради теб – казал той. – Трябваше и ти да страдаш поне малко заради мен.

Тогава направили истинска сватба. А на този, който ми разказа приказката, много му се искало да бъде поканен, но никой не се сетил за него.

КРАЙ

© Димитър Стоевски, превод от немски

Brüder Grimm
Die sechs Diener

Сканиране и разпознаване: Анани Младенов

Публикация:

Братя Грим – Приказки
Превод – Димитър Стоев
Илюстрации – Антония Дончева
Редактор – Петя Дочева
Технически редактор – Иван Додов
Издателство – „Св.св. Кирил и Методий“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2503>]